

Jesus' genkomst – dommedag nu?

Af Mikael Wandt Laursen, præst og direktør for Resonantia

I trosbekendelsen, som menigheden siger hver søndag i folkekirken, lyder det blandt andet om Jesus, at han skal ”dømme levende og døde”, og at vi tror på de dodes opstandelse og det evige liv. Den del af kristendommen kalder vi for eskatologien; det vil sige læren om de sidste tider.

Men er læren om de sidste tider (inklusive den kendte verdens ende) blot ønsketænkning – eller måske en skræmmetaktik? Eller er det i virkeligheden et håb, som giver livet her og nu mening og retning?

Eventuel forudgående læsning: Matthæusevangeliet kapitel 24 og 25.

Tekstlæsning:

”Når folk siger: »Fred og ingen fare!« da er undergangen pludselig over dem som veerne over en, der skal føde, og de skal ikke undslippe” (1. Thessalonikerbrev 5:3).

”Og der skal ske tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene gribes af angst, rådvilde over havets og brændingens brusen. Mennesker skal gå til af skræk og af frygt for det, der kommer over verden, for himlens kræfter skal rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med magt og megen herlighed. Men når disse ting begynder at ske, så ret jer op og løft jeres hoved, for jeres freløsning nærmer sig” (Lukasevangeliet 21:25-28).

”Hvem er så en tro og klog tjener, som af sin herre er sat til at give hans folk deres kost i rette tid? Salig den tjener, som hans herre finder i færd med at gøre det, når han

kommer. Sandelig siger jeg jer: Han vil sætte ham til at forvalte alt, hvad han ejer. Men er det en dårlig tjener, der siger som så: Min herre lader vente på sig! og derpå giver sig til at slå sine medtjenere og spiser og drikker med svirebrødre, så skal den tjeners herre komme en dag, han ikke venter, og i en time, han ikke kender, og hugge ham ned og lade ham dele skæbne med hyklerne. Der skal der være gråd og tænderskæren” (Matthæusevangeliet 24:45-51).

Fælles refleksion:

Hvad tænker du, når du hører/læser disse vers?

Indholdsglimt:

I stort set alle Det Nye Testaments breve og bøger er der en henvisning til Jesus’ genkomst som et håb og en længsel. Det var et håb, som de kristne bar med sig. Når de oplevede forfølgelser og svære tider, så løftede de blikket mod himlen og sukkede: ”Snart”.

Det, vi tror om fremtiden, er med til at strukturere nutiden. Har vi en tro på en evighed, hvor vi skal møde Jesus og vores kære, og hvor nåde og sandhed hersker, betyder det, at vi tror, at livet her på jorden har et højere formål, og at sandhed og nåde er stærkest; også her og nu.

Så det, vi håber om fremtiden, har betydning! For de kristne betød håbet om Jesus’ genkomst, at de holdt ud, selv når de led, blev fængslet eller slået ihjel for deres tro. For de levede for noget større end ’livsmaksimering’ her og nu.

Men var deres tro på Jesus’ genkomst og det evige liv mere end et fantasifuldt håb? Set fra en kristen vinkel har Gud det med at bryde ind i menneskehedens historie med jævne mellemrum. Han skabte verden, sendte sin søn til jorden og lod ham opstå fra graven. Uanset om vi tror på disse begivenheder som historiske eller ej, så lad os prøve at fange, hvad det er, kristendommen gerne vil sige til os i budskabet om Jesus, der en dag kommer tilbage.

Vi kan dele det op i tre dele:

1. Jesus' genkomst til verden for at bringe retfærdighed
2. Dom over ondskab samt genopstandelse
3. Genoprettelse – en ny himmel og en ny jord – og evigt liv.

I dag fokuserer vi på første del. Hvad kendetegner fortællingen om Jesus' genkomst?

Når vi tror, alt er sikkert, så revner fundamentet

”Når folk siger: »Fred og ingen fare!« da er undergangen pludselig over dem”, skriver apostlen Paulus til de kristne i Thessaloniki. Når vi regner med, at alt er trygt og godt, så går det pludselig helt galt, forudser Paulus.

Jeg husker tydeligt terrorangrebet på tvillingetårnene i New York den 11. september 2001. Dengang boede jeg i USA, og jeg mindes, hvordan mine amerikanske naboer nærmest paralyseret kiggede på deres tv-skærme. Det, de så, var nærmest utænkeligt. Det var noget urokkeligt, der faldt til jorden.

Vi mennesker tror, vi kan bygge sikre fæstninger, som kan holde til enhver tid. Hvad enten det er Babelstårnet, markedsøkonomi, demokratiske systemer eller menneskerettigheder, så må vi igen og igen sande, at det, som vi mente, var urokkeligt, i virkeligheden hvilede på et skrøbeligt grundlag. Der skal forbavsende lidt til at fjerne vores tillid til det, vi tror er grundlæggende.

Den begivenhed, som Paulus, Johannes og også Jesus selv i Matthæusevangeliet refererer til, beskrives dog ikke kun som en løbende menneskelig erfaring, men som et klimaks i denne erfaring. Der kommer et punkt, hvor vi mennesker er så sikre på freden, vi selv har skabt, at vi overser, at den på et splitsekund bliver revet fra os, og verden vil vise sig så skrøbelig, som den altid har været.

Og denne gang fører det til en apokalypse, som kun Kristus selv kan redde os fra.

Vores dybe tilbøjelighed til at erstatte Gud med os selv

Centralt i dette hovmod om en 'urokkelig fred' skabt på vores egne præmisser finder vi en skikkelse med lidt forskellige navne. I apostlen Johannes' breve kaldes han direkte for "antikrist", hos Paulus for "fortabelsens søn" og i apostlen Johannes' Åbenbaring for "dyret". Om skikkelsen er en person, et system eller nogle bestemte tankegange er svært at være helt sikker på, men måske er den alle tre dele på én gang. Gennem historien ser vi, at en person ofte er blevet kropsliggørelsen af en ideologi eller tankegang – det er måske også tilfældet her.

Men denne skikkelse vil herske og bestemme. Først skaber den fred på jorden, så alle følger den, men i næste omgang vil den mere. Den vil også tilbedes og gøre sig selv til gud. Ligesom djævelen i sin tid fristede Adam og Eva med, at de kunne blive som Gud. I en form for fascistisk totalitarisme forlanger skikkelsen fuld lydighed.

Den vil bedrage verden og føre den ud i en ødelæggelse af strukturer og systemer. Grundlæggende fordi den ultimativt fører mennesker væk fra Gud og over i en falsk verden fyldt med løgn. Men den kan ikke holde sammen på tingene. Når ondskab regerer, forsvinder al loyalitet, respekt og retfærdighed. Resultatet er rå rovdyrsmentalitet. Og her er der ikke langt til, at jægeren bliver til den jagede.

Verden bliver til kaos, død og ødelæggelse. Mennesket har løbet sin fulde løbebane. Vores egen vilje og evne viser sig at komme helt til kort over for vores eget hovmod.

Midt i det ragnarok vender Kristus tilbage til jorden for at udrydde ondskaben, bringe retfærdighed og genoprette freden. Denne gang ikke som et lam, men som en konge, der kommer ridende med hævet sværd (Johannes' Åbenbaring kapitel 19).

Vær vågen og tjen trofast – der er håb

Denne side må gerne kopieres og mangfoldiggøres, hvis det sker med kildehenvisning.

Hvornår skal alt dette ske? Bibelen fortæller os, at ingen kan regne det ud, men at vi alligevel kan iagttage nogle af 'tegnene'. Tegn på totalitarisme. På at gøre sig selv til gud eller tilbede og følge én, der påstår at være det. På rovdyrsmentalitet. Vi har set tegnene mange gange i vores historie, men det ændrer ikke ved, at vi altid skal være opmærksomme.

Også selv om der nu er gået 2.000 år siden Jesus fór til himmelen, og englene lovede, at han ville vende tilbage igen på samme måde, som han fór op. Peter advarede allerede i sin levetid de utålmodige kristne med, "at for Herren er én dag som tusind år, og tusind år som én dag" (2. Petersbrev 3:8).

Uanset hvad vi måtte mene om det, så fortæller Jesus os, hvordan vi skal reagere på budskabet om hans komme: Vi skal våge og tjene. Være opmærksom på tiderne, vi lever i. Ikke ukritisk lade os føre med af tidsånden. Ikke lade vores sanser blive sløve. Når alle andre siger "fred og ingen fare", så skal alle vores alarmklokker ringe. Vi lever ikke i en illusion om menneskets evne til selv at skabe en varig fred, men mindes menneskets behov for nåde og tilgivelse.

Og så skal vi tjene Kristus trofast med det, vi er givet. Vi skal ikke bygge vores egne små projekter, men huske på, at vi først og fremmest er kaldet til at være forvaltere af Guds rige. Vi er kaldet til at tjene et formål større end os selv. Tjene vores næste. Samle en skat i himlen fremfor på jorden.

Tjene trofast, for vi er i Guds hånd. Han bærer verden, uanset hvad den måtte blive ramt af.

Take away-pointer:

1. Det, vi tror om fremtiden, strukturerer vores nutid.
2. Troen på Jesus' genkomst og jordens genoprettelse går igennem alle skrifter i Det Nye Testamente.
3. Vi mennesker tror, vi kan klare os uden Gud. Men det er den tro, som fører os til dommedag.

Denne side må gerne kopieres og mangfoldiggøres, hvis det sker med kildehenvisning.

4. AntiKrist vil føre mennesker ind i et sidste oprør mod Gud.
5. Vi ved ikke hvornår eller hvordan, men Jesus opfordrer os til at ”være vågne” – til at tjene med evigheden for øje.

Spørgsmål til videre samtale og refleksion

1. Er det rigtigt, at hvad vi tror om fremtiden, strukturerer vores nutid?
2. Hvad tror vi er urokkeligt?
3. Hvordan kan vi agere som den kloge tjener, der ”våger og beder”, i vores venten på Jesus’ genkomst?